

10

สะพานไน้เหอ* ...สะพานไน้เหอ...เดินข้ามสะพาน ลากดาชาตินี้
 สะพานไน้เหอ...สะพานไน้เหอ...เดินข้ามสะพาน ไม่ทวนย้อนกลับ...
 เสียงเพลงวังเวงทั่วปรโลกดังเข้าโสตประสาททันทีที่พื้นประตูผี เดิน
 ต่อไปอีกสองสามก้าวจึงพบว่าดวงวิญญาณคนตายได้สะพานเป็นผู้ร้อง
 ยิ่งเดินเข้าไปใกล้สะพานเท่าไร เสียงร้องก็ยิ่งชัดเจนขึ้นเท่านั้น จากหนึ่ง
 เสียงเป็นสองเสียง จากสองเสียงเป็นสี่เสียง เหมือนทบทวีร้องครวญกันอย่าง
 พร้อมเพรียง

"หมาป่าจึงแห่งอำเภอผิงคัง เมื่อเจ้าข้ามสะพานไน้เหอแล้ว ต่อให้สามี
 เจ้ากลายเป็นผีโรคระบาดก็เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้" ยมทูตกล่าว แล้วหัน
 ไปเรียกเจ้าหน้าที่สองตนพลางดูบัญชีโทษทัณฑ์ในมือ "สามีมักรรยาแห่งเมือง

* สะพานไน้เหอ สะพานตามความเชื่อของพุทธศาสนาหมายถึงที่เชื่อมแดนสวรรค์ มนุษย์ นรก เมื่อคนตายไปจะต้อง
 ข้ามสะพานนี้ คนชั่วจะถูกยมทูตหน้าวัวดึงตกลงไปในทะเลเลือดให้ถูกสัตว์พิษกัดทรมาน คนดีจะข้ามไปได้อย่างราบรื่น

เขียนหนึ่ง ข้าแก้ไขบัญญัติโทษทัณฑ์ ใช้ความดีมาหักล้างความผิดให้แล้ว
ระยะเวลารับโทษของพวกเจ้ายังเหลืออีกห้าสิบปี เอาตัวไปได้"

หม่าปี้จึงมองตามแผ่นหลังบุพการีตาไม่กะพริบ จวบจนทั้งสองจาก
ไปแล้วจึงค่อยกวาดตามองรอบตัวช้าๆ สภาพแวดล้อมในนี้ทั้งแปลกตาและ
คุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก นางนึกไม่ออกเลยว่าตอนที่ถูกพาตัวลงมาปรโลก
เมื่อครั้งปีก่อน พี่พ่อช่วยนางกลับขึ้นไปได้อย่างไร

เสียงเพลงวังเวงจากสะพานไฉ่เหอยังคงดังมารบกวนความคิด
ไม่ขาดสาย จนนางรู้สึกว่ายิ่งอยู่ที่นี้นานเท่าไร นางก็จะลืมพี่พ่อกับเสี่ยวชือ
จากความทรงจำได้ง่ายขึ้นเท่านั้น

หญิงสาวหลุบตามองปลายนิ้วทั้งสิบของตัวเอง แล้วยกนับทีละนิ้ว
อย่างยากลำบาก...

"ปีแรกแต่งงาน ปีที่สองตั้งท้อง ปีที่สามคลอดลูก...ปีที่แปด..."

เขากับนางเป็นสามีภรรยาด้วยกันมาแปดปี ทั้งที่สัญญากันเป็นมั่น
เป็นเหมาะว่าจะครองคู่จนแก่เฒ่าแล้วค่อยจากโลกนี้ไปพร้อมกัน สุดท้าย
คนที่เข้ามาทำลายอนาคตอันสวยงามนี้กลับเป็นพ่อแม่ของนางเอง...ขอโทษ...
ขอโทษนะพี่พ่อ ขอโทษที่ข้าไม่อาจทำตามสัญญาได้

ยมทูตเดินกลับมาจากสะพานไฉ่เหอ แล้วบอกเสียงเยียบเย็น

"ไปได้แล้ว พอข้ามสะพาน ข้าจะพาเจ้าเข้าไปอยู่ในแดนตายโหง* ก่อน
รอให้ท่านจงชุย** กลับไปเมื่อไรค่อยได้สวนอีกที"

* แดนตายโหง คือที่อยู่ของวิญญาณที่ตายอย่างผิดธรรมดา ไม่ใช่การแก่ตาย เช่น ฆ่าตัวตาย ตายเพราะภัยพิบัติ อุบัติเหตุ
ถูกทำร้าย ถูกลอบสังหาร เป็นต้น

** จงชุย คือเทพเจ้าผู้มีกายสูงใหญ่ หนวดเคราดกครึ้ม จักรพรรดิถังเสวียนจงทรงสุบินว่าเทพองค์นี้กำลังขับไล่ปีศาจจึง
ได้ทรงบรรยายให้อู๋เต้าจื่อว่าดอกออกมา ต่อมาชาวบ้านจึงนิยมติดภาพจงชุยที่หน้าประตูเป็นเทพพิฆาต ด้วยเชื่อว่าเป็น
เทพที่มีอิทธิฤทธิ์ในการปราบภูติผีปีศาจและมารร้าย

หม่าปี้ซิงนี่ก็สงสัยขึ้นมาครั้นพลางมองไปทางสะพานไฉ่เหอ พบว่าดวงวิญญาณจะข้ามสะพานเป็นกลุ่ม กลุ่มละสิบคน มีเพียงนางเท่านั้นที่ยืนรั้งเท้าอยู่ตรงนี้ เพราะอะไรกันนะ

"ไปได้แล้ว" ยมทูตลากโซ่ตรวนนางพลางบ่นพึม "เกิดเหตุวุ่นวายขึ้น มิได้หยุดหย่อน ตายก็ตายไปแล้ว ยังจะดูกระຈกย่อนภพทำไมอีก แล้วจะมาโทษว่ายมทูตผู้เฒ่าทำงานไม่ได้ไม่ได้มันนะ"

จิ้งหะที่กำลังจะเดินขึ้นสะพาน เสียงอุทานจากเจ้าหน้าที่ที่ตั้งขึ้น "นั่นอะไรนะ!"

พวกเจ้าหน้าที่พากันจุดไฟส่องขึ้นไปบนท้องฟ้าสีดำสนิท หม่าปี้ซิง จึงแหงนหน้ามองตามขึ้นไปบ้าง

เหมือนมีอะไรบางอย่างพลัดตกลงมาจากเบื้องบน เพิ่มจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ มองไกลๆ ดูคล้ายปุ๋ยหิมะปลิวว่อนเต็มท้องฟ้า พอตกลงมาใกล้ๆ ถึงได้พบว่าเป็นกระดาษทั้งหมด

กระดาษจำนวนมากมายมมหาศาลนั้นไม่ได้มีสีขาวบริสุทธิ์ หากแต่เจือปนสีเข้มเป็นร่องรอยตัวอักษร ยมทูตคิดว่ากระดาษแผ่นหนึ่งที่ร่วงตกลงข้างตัว หม่าปี้ซิงเหลือบมอง แล้วพบว่าที่แท่ตัวอักษรสีเข้มดังกล่าวเป็นสีเลือด เมื่อร่วงตกลงไปในแม่น้ำได้สะพานไฉ่เหอ กระดาษบางๆ เหล่านั้นก็ดูตื้นน้ำแล้วอันตรธานหายไปอย่างรวดเร็ว ทั้งไว้แต่เพียงสีแดงสดของเลือดที่ผสมเข้ากับสีดำสนิทของแม่น้ำ แล้วกระจายวงกว้างขึ้นภายในเวลาไม่นาน

กระดาษจมลงกันแม่น้ำแผ่นแล้วแผ่นเล่า ขณะที่สีเลือดลอยขึ้นมาข้างบนอย่างต่อเนื่อง แผ่นตัวปกคลุมผิวน้ำสีดำมืดซ้ำๆ

นับตั้งแต่พื้นคืนชีพเมื่อครึ่งปีก่อน นางได้อ่านตำราโบราณมากมาย

ที่บรรยายภาพนรกภูมิ แต่ไม่เห็นมีเล่มใดบรรยายภาพที่กำลังเกิดขึ้น

"ซิงซิงภรรยาข้า..." ยมทูตอ่าน

หม่าบี่ซิงหันขวับไปมอง

ฝ่ายนั้นอ่านต่อไปด้วยความงุนงง

"ซิงซิงภรรยาข้าแต่งงานกับลูกโตนของตระกูลวันในวันที่แปด เดือนแปด ปีเกิงจื่อ ขณะมีอายุได้สิบหกปี ในวันแต่งงาน ข้าสัญญากับนางไว้ว่าจะอยู่ครองคู่จนแก่ชราไปด้วยกัน จะรักมันต่อกัน ไม่เปลี่ยนแปลงผันจนวันตาย ทว่าสวรรค์ไร้ความเป็นธรรม ซิงซิงภรรยาข้าต้องกำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ ดินถีบปากกัดในยุคนั้นเสื่อมโทรมน้อยอย่างยากลำบากโดยไม่ปรึกษาต่อว่าสวรรค์แม้เพียงคำเดียว จวบจนอายุสิบหกเข้าถึงรับนางเข้าตระกูล ให้นางได้มีครอบครัวสมบูรณ์ มีสามี มีลูก มีหลาน ใช้ชีวิตอยู่บนแผ่นดินอันรุ่มรวยนี้ด้วยกัน แต่ผีโรคระบาดที่สวรรค์ส่งมากลับทำลายทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วพวกราชเอาชีวิตซิงซิงของข้าไป..."

ยมทูตนิ่งงัน อ่านต่อไปไม่ออก ทว่ากระดาดเขียนตัวอักษรเลือดยังโปรยปรายลงมาอย่างไรจุดสิ้นสุด คล้ายหิมะตกในปรโลกก็ไม่ปาน เขาคว้าจับมาอีกแผ่น แล้วเพ่งตาอ่านต่อ

"...สวรรค์ไม่ยุติธรรม ซิงซิงภรรยาข้าทำผิดอะไร เหตุใดจึงถูกพ่อแม่แท้ๆ ลากลงนรก ในหลักห้าสัมพันธ์ตามปรัชญาขงจื่อ บิดาต้องอารี มารดาต้องเมตตา พี่ต้องเอื้อเฟื้อ น้องต้องนอบน้อม บุตรต้องกตัญญู แต่นี้ยมบาลบีบบังคับเสียจนพ่อทำตัวไม่สมเป็นพ่อ แม่ทำตัวไม่สมเป็นแม่ ซิงซิงภรรยาข้าจึงถูกตราหน้าเป็นลูกอกตัญญู มติสวรรค์ขัดแย้งกับหลักห้าสัมพันธ์เช่นนี้ จึงไม่ยุติธรรม! ไม่ถูกต้อง ไม่ชอบธรรม..."

ยมทูตใจเต๋นแรง เขาคว่ำกระดาดอีกใบ แล้วเฟ่งตามองอักษรเลือดบนนั้น

"สวรรค์ไม่เป็นธรรมอีกแล้ว! เอาความไม่เป็นธรรมมาจากไหนมากมาย! บัณฑิตคนนี้เพื่อเจ้าชัด ๆ!" เขาสบถ แล้วออกคำสั่งทันที "ข้อนกระดาดทั้งหมดขึ้นมาเดี๋ยวนี้ อย่าให้ไหลตามน้ำออกไปข้างนอกได้! เร็วเข้า! เจ้านะมาคอยคุมตัวหมาป่าซึ่งไว้ อย่าให้หางหนีออกจากปรโลกได้เป็นอันขาด!"

พี่พ่อ...หมาป่าซึ่งมอมยมทูตกับเจ้าหน้าที่สาละวนเก็บกระดาดมือเป็นระวิง ปรโลกดูวุ่นวายขึ้นนัดตา น้ำได้สะพานโน้เหอแปรเปลี่ยนเป็นแดงฉานเลือดสด ๆ ไหลผ่านที่ใด เสียงเพลงวังเวงก็เงียบลงทันที

อักษรเลือดยังโปรยปรายลงมาไม่หยุด นางค่อย ๆ ยกมือขึ้น ให้กระดาดแผ่นหนึ่งร่วงลงมาอยู่บนฝ่ามือทั้งสองข้างของตนเอง

ดวงตาจ้องมองลายมือดงามบนกระดาดขณะอ่านซ้ำ ๆ

"ชิงชิงภรรยาข้าต้องติดตามคณะแสดงปาที่ขึ้นเหนือล่องใต้ตั้งแต่เล็ก ไม่มีใครสอนหนังสือให้ แต่ละปีเวลานางตามคณะแสดงมาที่อำเภอผิงคัง ข้าจะสอนหนังสือให้นาง นางมีมันสมองฉลาดเฉลียว เสียตายที่เกิดมาในกลียุค นางไม่เคยตัดพ้อโชคชะตาที่ไม่มีพ่อแม่เลี้ยงดู และแม่จะมีความรู้จำกัด แต่ก็รู้จักมีความสุขอย่างพอเพียง สงครามอุบัติ แผ่นดินระส่ำระสาย จักรพรรดิไร้สามารถ ผู้คนในเมืองหลวงยังสุขสบาย ขณะที่ผู้คนในเมืองอื่นมีชีวิตแสนลำเค็ญ ข้านึกกังวลใจขึ้นมา จึงแต่งนางเข้าตระกุลวันตั้งแต่นางอายุสิบหก ในคืนแต่งงานนางพลิกตัวกระสับกระส่ายไม่ยอมหลับ ข้านึกว่านางไม่ชินที่มีคนอื่นนอนด้วย แต่สักพักก็ได้ยินนางพึมพำซ้ำ ๆ ว่าหมาป่าซึ่งเป็นคนตระกุลวัน จึงรู้ได้ว่านางกำลังคิดสิ่งใดอยู่ ชิงชิงภรรยาข้า

กุดกรักมาภูวนารัจ 2

แต่งเข้าตระกูลวันในวันที่แปด เดือนแปด ปีเก็งจื้อ ยามมีชีวิตเป็นคนตระกูลวัน มีวันเจียฝอเป็นสามี มีวันฝอชื่อเป็นลูก ตายไปก็ยังเป็นผีตระกูลวัน ความจริงและความผูกพันนี้ไม่มีอะไรมาเปลี่ยนแปลงได้ เมื่อข้าตายไปก็ขอฝังอยู่ในหลุมเดียวกัน ชิงชิงภรรยาข้าอย่าได้หวาดกลัว"

นางใช้ปลายนิ้วลูบไล่อักษรเลือดบนนั้นเบาๆ

นี่ไม่ใช่หนังสือร้องทุกข์ แต่เป็นจดหมายที่เขียนมาให้นางอ่าน

พี่ฝอของนางเกรงว่านางตายไปแล้วจะเจ็บปวดเพราะพ่อแม่ตัวเอง และถูกความเจ็บแค้นแผดเผาใจหรือ ที่แท้เขาก็รู้หรือหรือว่าในวันนั้นนางตั้งใจทิ้งหวาดกลัวจนนอนไม่หลับ เขาแต่ครุ่นคิดว่าต่อแต่นั้นนางไม่ต้องระหกระเหินเร่ร่อนอีกต่อไปแล้ว ในที่สุดนางก็ได้เป็นครอบครัวเดียวกับเขาเสียที

เหล่าเจ้าหน้าที่ยังสาละวนเก็บกระดาษกันมือเป็นระวิง รวากับว่าหากตกหล่นไปแม้แต่แผ่นเดียวจะถูกส่งไปอยู่ในรอกขุมที่สิบแปด เห็นแล้วนางรู้สึกสะกิดใจแปลกๆ แต่ก็ไม่ได้คิดอะไรมาก ได้แต่เอื้อมมือไปคว้ากระดาษมาอีกหนึ่งแผ่น ยังคงเป็นอักษรเลือดของเขาเช่นเดิม...

"...แปดปีที่ เป็นสามีภรรยา กันช่างแสนสั้น ฝอชื่อลูกเราเพิ่งจะอายุเจ็ดขวบก็ต้องมาถูกความตายพรากแม่ไป สวรรค์ไม่ยุติธรรม ข้าไม่เคยตัดพ้อ ลูกข้าไม่เคยตัดพ้อ ชิงชิงภรรยาข้าก็ไม่เคยตัดพ้อ! ข้าเคยพูดไว้ว่าเมื่อถึงวันที่ตัวข้าต้องจากโลกนี้ไป ข้าก็จะเป็นห่วงฝอชื่อเลย เจ็ดปีที่ ผ่านมาไม่เคยมีวันใดสูญเปล่า สิ่งที่ข้าอยากสอน สิ่งที่ข้าอยากให้เขา รู้ สิ่งที่ข้าอยากให้เขาพบเจอ แค่ว่าเจ็ดปีที่เพียงพอแล้ว สำหรับชิงชิงภรรยาข้า แปดปีที่แล้วมาก็ไม่สูญเปล่าเลยสักวัน ข้ารักเจ้า ดูแลเจ้า ทะนุถนอมเจ้า

กลัวเจ้า ฝ่อชื่อก็รักเจ้า เคารพเจ้า ยำเกรงเจ้า เป็นเช่นนี้ทุกวันมาแปดปี เจ้าลองทบทวนดูก็จะมีรู้ว่า...พวกเราจะไม่ได้พบกันอีก แม้ว่า...จะไม่ได้ครองคู่จนแก่เฒ่า แต่แปดปีของพวกเรา ก็เทียบเท่าทั้งชีวิตคนอื่น ข้า... วันเจียฝ่อ ขอลั่นวาจา ณ ที่นี้ว่าข้าไม่เคยนึกเสียใจที่ได้สวามิภักดิ์ในศาลร้างแห่งนั้น ไม่เคยนึกเสียใจที่ภรรยาต้องลงมาปรโลก ไม่เคยนึกเสียใจที่ได้ใช้ชีวิตเป็นสามีภรรยากันแค่แปดปี เวลานี้ข้าเป็นสุขมาก แม้สวรรค์ไม่เป็นธรรม แต่ก็ทำให้เจ้ากับข้าได้พบกัน ได้ให้กำเนิดฝ่อชื่อ เท่านั้นข้าก็พึงพอใจ ไม่เสียใจ ไม่เรียกร้องอะไรแล้ว"

หม่าปี้ซิงค่อยๆ รังกระดาศที่มีตัวอักษรเลือดของสามีเข้ามาแนบอกแน่น สติสัมปชัญญะที่เริ่มเลือนรางเลือนลอยกลับมากะจ่างชัดอีกครั้ง จากนั้น นางก็คลี่ขี้มั่วๆ

"พี่ฝ่อ... ท่านอุทิศส่้าห์พยายามปลอบประโลมข้าไม่ให้คิดแค้นโดยจงใจ พุดแบบนี้...เสียชื่อยำเกรงข้ายังพอว่า นี่ท่านพุดราวกับว่าข้าเป็นแม่เสีย อย่างไรอย่างนั้น ข้าเคยทำให้ท่านกลัวที่ไหนกันเล่า..." ดวงเนตรสวยหรือถึง ภาพความทรงจำกะจ่างชัดราวกับอยู่ตรงหน้า

จริงสิ โชคดีได้พี่ฝ่อช่วยเตือนความจำ แปดปีที่ผ่านมาเต็มไปด้วยความสุข สุขเสียจนนางแทบลืมสภาพจิตใจตนเองในคืนวันแต่งงานไปแล้ว

ตลอดแปดปีนางถือว่าตัวเองเป็นคนตระกูลวัน ถือเอาคุณหาสน์ตระกูล วันในอำเภอผิงคังเป็นบ้าน แม้ครั้งปีที่ผ่านมาต้องอาศัยอยู่ในรถม้าแทนบ้าน ก็ไม่ทุกข์ร้อน ขอเพียงมีเขากับเสี่ยวชื่ออยู่ด้วย ไม่ว่าที่ใดก็เป็นบ้านของนางทั้งนั้น

ถึงไม่ได้ครองคู่อยู่ด้วยกันจนแก่เฒ่า แต่แค่ใช้ชีวิตอย่างแสนสุขใน

ช่วงเวลาหนึ่งก็ทำให้นางซาบซึ้งพ้อแล้ว ต่อให้ถูกบุพการีบังเกิดเกล้าลาก
ลงนรกจะเป็นอะไรไปเล่า

ความอ่อนโยนของพี่ฝ่อและความละเอียดอ่อนของเสี่ยวซือประกอบ
ตัวกันเป็นบ้าน เพียงเท่านั้นก็นำซาบซึ้งตื้นตันเป็นที่สุดที่บนแผ่นดินอันเดิมไป
ด้วยความวุ่นวายนี้ นางเคยมีช่วงชีวิตแสนสุขมาก่อน

"นั่นอะไรนะ!" เจ้าหน้าที่ที่คอยคุมตัวนางอุทาน

บัวสล้างดอกแล้วดอกเล่าไหลตามกระแสน้ำเข้ามาในปรโลก ชูดอก
เบ่งบานบนผืนน้ำสีเลือดได้สะพานไน้เหอ นางมองด้วยความฉงน มั่นใจว่า
ระหว่างที่อยู่บนโลกมนุษย์ไม่เคยอ่านหนังสือเล่มใดที่บรรยายภาพเช่นนี้มา
ก่อน

ดอกบัวลอยล่องอยู่บนเลือดเท่านั้น พอเพ่งตามองดูดีๆ จึงพบว่า เป็น
บัวที่พัวพันจากกระดาษ แม้นางจะสงสัย แต่ก็ไม่ถึงกับอยากรู้อยากเห็น
ผิดกับพวกเจ้าหน้าที่ที่ทิ้งนางไว้แล้วเดินไปดูตรงสะพานไน้เหอ ก่อนจะร้อง
บอก

"คนในอำเภอฝิงคังลอยดอกบัวมาให้สามีภรรยาตระกูลนั้น!"

"พวกนี้อีกแล้วหรือ ตายก็ตายไปแล้ว ยังตัดใจไม่ได้อีกหรือไร คิด
จะทำอะไรกันแน่! ซ้อนขึ้นมาให้หมด! เร็วเข้า!"

หญิงสาวเลิกสนใจความวุ่นวายตรงหน้า เขาแต่ตระกองกอดจดหมาย
ของวันเจียวฝ่อไว้ด้วยความอึดอึด นางมองด้ายแดงเก่าคร่ำคร่าบนข้อมือขวา
แล้วพิมพ์่าเสียงแหบพร่า

"ข้า หม่าปู้ซิง ขอลั่นสัตย์สาบานไว้ ณ ที่นี้ ข้าจะไม่เคียดแค้นที่ถูก
พ่อแม่ทอดทิ้ง ไม่เคียดแค้นที่พบเจอความทุกข์ยากในชีวิต ไม่เคียดแค้น

ที่ชาติหน้าจะไม่ได้เป็นหมาป่าชิง ไม่มีวันเจียฝอ ตอนนี้อยู่มีความสุขมากแล้ว..." ทันใดนั้นแสงสว่างเรืองๆ ก็วาบขึ้นจากปลายด้ายแดง พอกะพริบตาอีกที เส้นด้ายก็เหมือนจะยาวขึ้น แล้วพุ่งหายเข้าไปในความมืดด้านหลังอย่างรวดเร็ว

นางมองด้ายแดงถูกดึงไปข้างหลังอย่างต่อเนื่อง ก่อนจะเหลือบตาขึ้น แล้วสบประสานกับดวงตาแข็งทื่อที่ฉายแววตลกตะลึงของมารดาเข้าพอดี เจ้าหน้าที่ที่คุมตัวบิดามารดาเอาไว้เมื่อครู่กำลังสาละวนเก็บจดหมายเลือดของพี่ฝอ ดังนั้นทั้งคู่จึงยืนรออยู่ไกลๆ...

แรงที่อุดร้งด้ายแดงบนข้อมือเพิ่มมากขึ้น จนนางเซตามไปก้าวหนึ่ง หมาป่าชิงยกมือปิดปาก ดวงตาจ้องมองมารดาไม่กะพริบ ฝ่ายนั้นขยับริมฝีปากเล็กน้อย แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่ได้เปล่งเสียงใดๆ ออกมา จากนั้นร่างของนางก็ถูกระชากเข้าไปในความมืดมิดด้วยความเร็วสูง

นางเป็นวิญญาณดวงสุดท้ายที่รอข้ามสะพานไน้เหอ ข้างหลังจึงไม่มีวิญญาณยืนต่อแถว เหล่าเจ้าหน้าที่ในรอกำลังยุ่งหัวหมุน ไม่มีใครสนใจนางยมทูตวาดเกรี้ยวกราด

"เก็บขึ้นมาให้หมด อย่าให้เหลือแม้แต่ชิ้นเดียว! เจ้าบัณฑิตชั่ววันคนนี้ หัวเด็ดตีนขาดก็จะแย่งคนจากพวกเราให้ได้! ที ก็ดูกันไปว่าผีโรดระบาดอย่างมันจะชิงตัวหมาป่าชิงไปจากมือข้าได้สำเร็จอีกครั้งหรือ..." พอหันไปมองอีกทีก็พบว่าหมาป่าชิงที่ตนจับตัวลงมาปรโลกอย่างยากเย็นถูกจุดพันประตูดึงไปแล้วอย่างรวดเร็ว

นางกับเขาสบตากันแวบหนึ่ง ก่อนที่ยมทูตจะได้สติแล้วอุทานลั่น "หมาป่าชิง!" เขาขยับเท้าจะวิ่งตาม แต่ร่างของนางหายลับไปใน

• กุศรัภรณ์ 2

ความมืดเริ่มบร้อยแล้ว

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)